

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1293/2020
13.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Исидор Лазић, адвокат из ..., против тужене „NLB Banka“ А.Д. из Београда, чији су пуномоћници Александар Петровић и Бранислав Глогоњац, адвокати из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3209/19 од 09.12.2019. године, на седници одржаној 13.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3209/19 од 09.12.2019. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужене.

Образложење

Основни суд у Кикинди, Судска јединица Нови Кнежевац, пресудом П1 270/2017 од 23.05.2019. године, усвојио је тужбени захтев (став први изреке), тако што је поништио као незаконито решење тужене о отказу уговора о раду број 315/17 од 21.08.2017. године (став други изреке). Обавезао је тужену да врати тужиоца на посао и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима у року од осам дана (став трећи изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 96.000,00 динара, у року од 15 дана, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате (став четврти изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 3209/19 од 09.12.2019. године, одбио је као неосноване жалбе странака и потврдио пресуду Основног суда у Кикинди, Судска јединица у Новом Кнежевцу П1 270/2017 од 23.05.2019. године (став први изреке). Одбио је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужене, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у побијаном делу на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18) и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП. Према оцени овог суда, нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 396. ЗПП, за коју се у ревизији указује да је учињена у поступку пред другостепеним судом, с обзиром на то да је другостепени суд навео да је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП, као и да је оценио битне жалбене наводе, због чега се у том делу наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на неодређено време и обављао послове ... у експозитури у ..., а потом у експозитури у Председник и члан Извршног одбора тужене су 24.04.2017. године донели обавештење о недостацима у раду тужиоца, са упутством и роковима за побољшање рада, којим се тужилац обавештава да у периоду јануар – март 2017. године није остварио резултате рада на пословима које обавља, да је тужилац упознат са плановима за наведене месеце у електронској форми, што је потврдио и својим потписом, који планови су дефинисани од стране Сектора за управљање продајом, а реализација плана тужиоца је на изузетно ниском нивоу. У претходном периоду непосредни руководиоца сугерисао је тужиоцу на неопходност унапређења перформанси кроз већу активност у аквизицији на терену, боље коришћење продајних шанси и испуњењу индивидуалних задатака, делегираних од стране директора експозитуре, а све у циљу остварења плана. Руководилац организационе јединице – непосредни руководиоца оцењује успешност у раду запослених на годишњем, полугодишњем и кварталном нивоу. Укупна оцена успешности у раду састоји се од остварене оцене достизања циљева и остварене оцене достизања кључних компетенција. За оцену успешности испод 79% сматра се да запослени није остварио планиране циљеве и компетенције и сматра се неуспешним. Оценом испод 90% запослени се сматра мање успешним.

Према извештају процењивача ББ од 23.03.2017. године, тужена је утврдила да тужилац не остварује резултате у периоду јануар – март 2017. године, с обзиром да укупан резултат тужиоца износи 59,4%. Тужиоцу је остављен рок од 60 дана од дана пријема наведеног обавештења да поправи резултате рада, јер у противном тужиоцу може бити отказан уговор о раду или изречена друга мера у складу са одредбом члана 179. став 1. тачка 1. и члана 179.а Закона о раду. У обавештењу је наведено да се од тужиоца очекује да у остављеном року испуни задатке и циљеве, те су му дата упутства за побољшање рада, тако што ће подићи степен квалитета услуга и остварити професионалне и флексибилне односе са клијентима, уз стално побољшање свих активности које се обављају у оквиру овог сегмента, обезбедити промптне и ефикасне услуге физичким лицима, која траже све врсте кредита и других услуга у оквиру овог сегмента, као и производа, ради задовољења потреба клијената, без потребе да буду мобилни, обезбедити постизање додељених циљева када се ради о реализацији профита, продаји производа и другим циљевима, да прати ризик портфолија својих клијената, иницирати и обезбедити опште информације које се тичу продаје производа

за нове клијенте у оквиру распона производа за физичка лица, активно пружати помоћ клијентима, с тим да увек користи шансу за унакрсну продају кроз спровођење комерцијалне иницијативе у оквиру мреже, уз договор са непосредним претпостављеним, да би се реализовао дати буџет на нивоу експозитуре. Наведено је да активност треба усмерити у активно нуђење производа и услуга намењених сегменту физичких лица и спровођењу административне активности повезане са продајом производа, сходно банчиним приручницима и упутствима, те активно упућивати клијенте на одговарајуће благајне, активно учествовати у активности привлачења нових клијената и успостављања сарадње на бази узајамног поверења, активно учествовати на свим састанцима који се одржавају у оквиру организационе јединице запосленог, како би се упознао са стратешким циљевима, постојећим резултатима продаје, продаје нових производа и др. Наведено је да уколико ни након накнадног рока тужилац не оствари минималну продуктивност, односно не оствари план за мај 2017. године, те не достигне укупну предвиђену оцену успешности у раду од најмање 90%, односно у случају да тужилац у овом периоду од 30 дана буде оцењен оценом 2 или мање, биће инициран поступак за отказ уговора о раду или изрицање друге мере у складу са дефинисаним законским нормама. Тужилац је одбио пријем истог обавештења, које је потом истакнуто на огласну таблу тужене. Тужена је формирала комисију за утврђивање резултата рада тужиоца, која је 24.07.2017. године донела извештај који је стављен на огласну таблу тужене, с обзиром на то да је тужилац одбио пријем истог.

На рекламном материјалу тужене за 2017. годину био је назначен само контакт телефон колегинице тужиоца, која је радила послове из истог делокруга као и тужилац, у истој експозитури. Тужилац није имао увид у планове своје колегинице, а планови за тужиоца су се сваког спорног месеца повећавали. Тужиоцу је остављен додатни рок за побољшање резултата рада, али резултати рада нису побољшани. Извршни одбор тужене је 21.08.2017. године донео оспорено решење о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду, због неостваривања резултата рада, које је тужилац примио 21.09.2017. године и радни однос му престао истеком отказног рока од 20 дана од дана достављања овог решења.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, према оцени овог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су поништили као незаконито оспорено решење тужене о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду, из разлога што су тужилац и његова колегиница, која је обављала исте послове у експозитури, требали имати идентичне послове, исте услове рада и исти третман у сваком погледу, а да је тужиоцу стављено на терет да није задовољио у погледу квантитета посла, а тужена није пружила доказе да су тужилац и његова колегиница имали исте или приближно исте планове за спорне месеце, те да су своје послове обављали у условима у којима су обома пружене исте могућности. Пре свега, што је на рекламном материјалу тужене за 2017. годину, стајао само контакт телефон колегинице тужиоца, те да је иста била у привилегованом положају у односу на тужиоца, с обзиром на то да су из наведеног разлога потенцијални клијенти који су телефоном контактирали тужену, већ били упућени само на колегиницу тужиоца. При том, тужиоцу није било дозвољено да унесе неке захтеве за кредит, са објашњењем да ионако неће бити одобрени и поред тога што се сви захтеви морају унети, без обзира какав ће коначан исход по истима бити и да кредити који су уговорени од стране претпостављених и за које су унапред знали да ће бити одобрени, давани су у рад само колегиници тужиоца, на који начин је тужилац био у неравноправном положају, а што

је све имало директног утицаја на реализацију планова тужиоца и самим тим немогућност да испуни своје планове у квантитивном смислу.

У спору из радног односа, суд, законитост оспореног решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) је прописано да, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог и његово понашање и то ако не остварује резултате рада или нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради.

Одредбом члана 180.а овог закона је прописано, да, послодавац може запосленом из члана 179. став 1. тачка 1. овог закона да откаже уговор о раду или изрекне неку од мера из члана 179.а овог закона, ако му је претходно дао писано обавештење у вези са недостацима у његовом раду, упутствима и примереним роком за побољшање рада, а запослени не побољша рад у остављеном року.

Са напред наведених разлога, у конкретној ситуацији нису били испуњени услови за доношење оспореног решења о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду због неостваривања резултата рада, из разлога датих од стране другостепеног суда, које као правилне прихвата и овај суд. При том, како је Правилником о праћењу, оцењивању и награђивању успешности у раду тужене, који је у примени од 28.12.2016. године, одредбом члана 2.1. став 1. предвиђено да, планирање годишњих, полугодишњих и кварталних циљева запослених и дефинисање кључних компетенција, представљају основу за годишње, полугодишње или квартално оцењивање успешности у раду запосленог и исплату дела зараде на основу успешности рада, то очигледно произлази да је тужена као примерени рок за побољшање резултата рада тужиоцу требала да остави дужи период од остављеног рока од 60 дана, односно за оцењивање од 30 дана (минимум три месеца).

Како је оспорено решење тужене о престанку радног односа тужиоцу незаконито, то је правилна и одлука којом је обавезана тужена да врати тужиоца на рад, у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

При томе, како је одбијена као неоснована ревизија тужене, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, већ се тужена као ревидент упућује на образложење побијане пресуде, да се непотребно не би понављало, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић

ВГ